

Recenze z Divadelního Děčína 2



0

Představení Slovanského tyátru Olomouc - Alois a Vilém Mrštíkovi, Zdeněk Vévoda: Maryša L.P. 2011, režie Zdeněk Vévoda. Inscenace postoupila z přehlídky Valašské Křoví, Slavičín.

[Činoherní Recenze](#)

Neotrav(e)ná Maryša z Olomuce

Maryša bratří Mrštíků je jedním z nejocetovanějších dramát českého divadla konce 19. století, a možná proto k němu bývá často s pietou přistupováno. Nejinak tomu je (možná i překvapivě) v případě mladého souboru z Olomouce s názvem Slovanský tyátr. Pietnost se zde však objevuje v tom nejlepší slova smyslu: inscenátoři se opřeli o sílu příběhu i samotného textu, i když text razantně zkrátily (velmi úsporně a vhodně ke zvolenému inscenačnímu provedení). Původní předloha tím nebyla znásilněna, ale přizpůsobena inscenačním možnostem souboru a použitému divadelnímu vidění.

Režisér Zdeněk Vévoda vytvořil z vlastní úpravy textu svěží, stylově čistou a kompaktní inscenaci, kde se snažil zapojit do hry o vymezení se vůči zkosnatělému společenskému systému všechny inscenační složky. Podařilo se mu to velmi úspěšně a se smyslem pro jevištní metaforu a divadelní zkratku. Možnostem a schopnostem mladého souboru je přizpůsobena také herecká složka. Postavy mladých a nepřizpůsobivých (Maryša, Franček) jsou svým energickým a vlastně civilním pojetím v kontrastu ke starým a „přizpůsobeným“, kteří jsou více méně úspěšně stylizováni (nejenom díky svému výraznému vrásčitému líčení). Nejlépe je tento princip patrný v postavě Strouhalky, staré tety, stejně dobře je zvolena míra stylizace u postavy mlynáře Vávry.

Slovanský tyátr nestaví svou Maryšu pouze na budování jasných charakterů, ale zabývá se také vymyšlením a rozehráváním mimoslovního jednání (hra Francka se zrcátkem, působivá a výmluvná závěrečná přestřelka Francka a Vávry, návštěva Lízala u Maryši při jejím úklidu apod.). Zdatně vystavěné jsou jednotlivé dramatické situace a řešení mizanscény (bodově

nasvícené postavy po stranách hracího prostoru, zjevování se postav zpoza stolu či samotné přestrojování Maryši na ohlášky pod stolem).

Výtvarné a scénické řešení je plně v souladu s duchem celé inscenace. Jednoduchá, rozehraná a přitom významotvorná a nepopisná scénografie umožňovala aranžovat zajímavé jevištní obrazy (za všechny pohybování Maryši a Vávry na hraně praktikáblu při jejich závěrečném dialogu). Za povšimnutí stojí využití rekvizit jako zástupných předmětů (bílá a černá káva, šachy, ale i klaunský nos), stejně jako bílé a černé barvy u kostýmů většiny postav versus květované šaty Maryši a Rozáry. Hudební dramaturgie (Radůza versus lidové nápěvky) vhodně dokreslovala fokus inscenace zaměřený na osud hlavní hrdinky. Otázkou jen zůstává potřeba zvýraznění hrdinčina závěrečného postoje v rámci vyznění celé inscenace.

Maryša Slovanského tyátru je působivým a v dobrém slova smyslu zaujatým generačním uchopením jednoho z nejklaasičtějších textů české dramatiky. LP 2011.

(Recenze vyšla ve druhém čísle Divadelního Děčína, zpravodaji celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla. – pozn. redakce)

Petr Hašek